

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/55/2015
Identifikačné číslo spisu:	3813010832
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3813010832.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci proti obvinenému Y. X., vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 2 T 242/2013, na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2015 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 24. februára 2015, sp. zn. 23 To 168/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. X. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 3. septembra 2014, sp. zn. 2 T 242/2013, bol obvinený Y. X. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

i napriek tomu, že rozsudkom Okresnom súde Prievidza z 9. júla 2012, sp. zn. 1 T 104/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. júla 2012, bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu trvaní tri roky, dňa 24. októbra 2013 o 17.25 hod. viedol v Prievidzi po Ulici Bjôrsona smerom na Ulicu M.R. Štefánika osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, evidenčné číslo J..

Za to bol odsúdený podľa § 348 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obvinený Y. X. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením z 24. februára 2015, sp. zn. 23 To 168/2014, podľa § 319 Tr. por. zamietol

ako nedôvodné.

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal obvinený Y. X. dovolanie sám a prostredníctvom obhajcu v podstate s identickým obsahom. Tento mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, g/ a i/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, ďalší vykonanie hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, v poradí tretí dôvod, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a napokon ostatný (štvrtý), že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Uvedené dovolacie dôvody boli podľa obvineného naplnené z nasledovných dôvodov: Verejné zasadnutie Krajského súdu v Trenčíne z 24. februára 2015 o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku bolo vykonané v jeho neprítomnosti bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. Žiadal o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu starostlivosti o chorú starú matku a tiež preto, že nemal dostatok času na poradu s ustanovenou obhajkyňou. Odvolací súd tomuto návrhu nevyhovel s tým, že obhajkyňa na verejnom zasadnutí vyhlásila, že spis riadne naštudovala a vyzvala obvineného, aby sa dostavil na poradu, pričom obvinený opateru svojej starej chorej matky hodnoverným spôsobom nedoložil. On i jeho obhajkyňa síce mali formálne zachovanú päťdňovú lehotu na prípravu obhajoby, ovšem mal podstatne sťaženú možnosť radiť sa s obhajkyňou, kvôli krátkosti času (o ustanovení obhajkyne sa dozvedel 4 dni pred verejným zasadnutím, vzdialenosť jeho bydliska od sídla obhajkyne (65 km), nedostatok finančných prostriedkov (aj na cestovanie) a kvôli starostlivosti o chorú starú matku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu závažným spôsobom.

Obvinený ďalej namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, menovite nevypočutie svedka U. H. a prehratie záznamu z priemyselnej kamery, ktoré dôkazy mohli aspoň spochybníť usvedčujúce výpovede členov hliadky policajného zboru. V takom prípade mal byť potom v súlade so zásadnou „v pochybnostiach v prospech obvineného“ oslobodený spod obžaloby.

Súdom oboch stupňov ďalej vyčítal, že neboli vzaté do úvahy jeho námietky, ktorými spochybňoval vierohodnosť usvedčujúcich výpovedí vypočutých policajtov z dôvodu ich zaujatosti voči jeho osobe. Poukázal na to, že napr. spravuje internetové stránky, na ktorých zverejňuje porušenia zákonov zo strany príslušníkov PZ - parkovanie na miestach vyhradených pre ZŤP, hranie na hracom automate v pracovnom čase a pod., pričom niektorí policajti boli aj disciplinárne postihnutí. Podľa jeho názoru (poukazujúc aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8 Sžo 6/2008) môže byť aj výpoveď svedka - policajta subjektívna a spochybniteľná a súd nemal prihliadať na profesiu svedkov.

Dovolateľ ďalej uviedol, že sa domáha preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku a namieta, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri jeho správnom právnom posúdení nie je možné jeho konanie podriaďiť pod žiadnu skutkovú podstatu trestného činu.

V spojitosti s výsluchom vyšetrovateľov, resp. policajtov ako svedkov v tej istej trestnej veci, či už k obsahu, spôsobu alebo priebehu nimi vykonaných procesných úkonov vo veci, v ktorej pôsobili ako orgány činné v trestnom konaní, je toho názoru, že takýto úkon nemá povahu relevantného procesného úkonu, a preto sa ani nesmie nachádzať v trestnom spise. Postavenie orgánu činného v konkrétnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania a aký je jeho obsah svedčí zápisnica o úkone, resp. iná listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu. Ak by vypočúvané osoby potvrdili nezákonnosť svojho postupu, mohlo by dôjsť z ich strany k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty niektorého trestného činu. Usvedčenie obvineného by sa nemalo zakladať výhradne alebo v rozhodujúcej miere na ich výpovediach. Napadnuté rozhodnutie je tak podľa jeho názoru založené na nezákonne vykonaných dôkazoch.

Z uvedených dôvodov obvinený Y. X. navrhol, aby dovolací súd rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 24. februára 2015, sp. zn. 23 To 168/2014, bol porušený zákon (bez uvedenia

príslušných zákonných ustanovení), aby toto uznesenie zrušil a aby Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že obvineným Y. X. použité dovolacie dôvody nie sú splnené, a preto navrhuje jeho dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (v danom prípade odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že nie sú splnené obvineným Y. X. uplatnené dôvody dovolania, ktorými bol ako dovolací súd v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. viazaný, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, nemôže byť tento dovolací dôvod použitý (s výnimkou ministra spravodlivosti) vtedy, ak okolnosť, ktorá má naplňať tento dovolací dôvod, bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa obsahu dovolania bol vyššie označený dovolací dôvod naplnený nezlučiteľným postavením svedkov (policajtov) usvedčujúcich ho zo spáchania trestnej činnosti, na výpovediach ktorých je založený výrok o jeho vine s pozíciou orgánu činného v trestnom konaní. Uvedený argument, ktorý by mohol zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. ale do voláť ľom v predchádzajúcom konaní, najneskôr však pred odvolacím súdom, vôbec nebol uplatnený. Verejné zasadnutie o odvolaní, ako bude ešte ďalej uvedené, sa 24. februára 2015 vykonalo v neprítomnosti obvineného a jeho ustanovená obhajkyňa námietky tohto druhu odvolaciemu Krajskému súdu v Trenčíne neuviedla, hoci spis preštudovala a mohla tak nadobudnúť poznatky o tvrdených skutočnostiach v dovolaní, že svedkovia mali v predmetnej veci postupovať súčasne v nekompatibilnom postavení orgánu činného v trestnom konaní.

Z uvedených dôvodov, preto obvinený Y. X. podľa § 371 ods. 4 Tr. por. nemohol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ použiť. Dovolací súd napriek tomu uvádza, že tento dovolací dôvod ani nemohol byť naplnený z dôvodov uvádzaných obvineným, pretože svedkovia vystupujúci v jeho trestnej veci neboli zároveň orgánmi činnými v trestnom konaní, z ktorého dôvodu je na prerokúvaní vec neaplikovateľný judikát citovaný v dovolaní obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, ktoré by inak naplňalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Pokiaľ malo dôjsť k porušeniu tohto práva tým, že neboli vykonané všetky, obvineným navrhnuté a už skôr v tomto rozhodnutí konkretizované dôkazy, dovolací senát poukazuje na konštantnú judikatúru dovolacieho súdu (ostatne ide o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116 v čiastke 8/2014), že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatňovaní práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.,

nezodpovedalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok (s výnimkou dovolania podávaného ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) a nie posudzovania správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V posudzovanej veci obvinený Y. X. opakovane 2. júla 2014 (č.l. 86) a 22. augusta 2014 (č.l. 91) navrhol vypočúť ako svedka U. H., ovšem na hlavnom pojednávaní 3. septembra 2014 predseda senátu v zápisnici o tomto úkone (č.l. 94) uviedol (bez námietok procesných strán), že nie sú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom uvedené prehlásenie procesnej strany nezakladá povinnosť súdu podľa § 272 ods. 3 rozhodnúť, či sa návrhu na vykonanie dôkazu vyhovie alebo sa taký návrh odmieta (znovu pozri už citované uznesenie najvyššieho súdu vyššie).

Pokiaľ obvinený v odvolacom konaní navrhol doplniť dokazovanie dôkazmi vykonanie ktorých pôvodne navrhoval pred prvostupňovým súdom, krajský súd v dôvodoch svojho, odvolanie obvineného zamietajúceho uznesenia uviedol prečo tak neurobil, pričom jeho aj keď stručné odôvodnenie nemožno považovať za arbitrárne a rozhodnutie o tejto otázke za svojvoľné.

Dovolací súd sa nestotožňuje ani s ďalším tvrdením obvineného, a síce, že verejné zasadnutie odvolacieho Krajského súdu v Trenčíne 24. februára 2015, vykonané v jeho neprítomnosti, bolo vykonané v rozpore so zákonom, čo malo zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací správne vychádzal z ustanovenia § 293 ods. 8 Tr. por.- podľa ktorého súd obligatórne (povinne) odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia, ovšem len za podmienky, že obvinený, ktorý žiada, aby sa verejné zasadnutie vykonalo za jeho prítomnosti, hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčast' na verejnom zasadnutí.

Nemožnosť zabezpečenia náhrady pri vykonávaní opatery starej osoby, odkázanej na pomoc iného v čase vykonať sa majúceho úkonu súdu môže predstavovať ospravedlniteľný dôvod pre odročenie verejného zasadnutia.

V posudzovanej veci však obvinený Y. X. vôbec (a teda nie hodnoverne) odvolaciemu súdu nepreukázal tvrdenie, že sa stará o chorú starú matku a že táto je odkázaná na jeho takmer neprerušovanú starostlivosť. Aj v prípade, že by taká skutočnosť bola preukázaná, na hodnoverné ospravedlnenie bol povinný preukázať, že na deň konania verejného zasadnutia nebolo možné zabezpečiť starostlivosť náhradne (prostredníctvom iných osôb). Pokiaľ ide o nedostavenie sa na poradu s ustanovenou obhajkyňou, je potrebné poukázať na jej vyjadrenie na verejnom zasadnutí, že obvinený na jej výzvu, ostatne z 18. februára 2015, nereagoval a tejto neoznámil žiadne prekážky (najmä vyššie uvedeného charakteru) brániace mu kontaktu s obhajkyňou. Okolnosť, že na prípravu obhajoby aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne mal niekoľko dní nemôže v posudzovanej veci znamenať ďalšie porušenie práva na obhajobu, pretože so zreteľom na rozsah spisového materiálu a zložitost' prípadu to bola dostatočná doba na riadny výkon obhajoby, čo výslovne uviedla aj obhajkyňa pred odvolacím súdom.

Napokon čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. treba uviesť, že námietky obvineného sú výlučne skutkového charakteru, čo tento dovolací dôvod vylučuje, lebo dovolací súd v rámci tohto dovolacieho dôvodu nesmie skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., veta za bodkočiarkou). Prítom zistený skutok napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej

podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného Y. X. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.